

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705826416/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Til Furien fordobbied hendes Skræk
 Og op hun sprang med Angst i alle Træk,
 Mens gjennem høie Skrig hun laante Ord
 Til Eumenidernes det skjulte Chor.
 Saa raser hun til hendes Kræfter svinde,
 Til hver en Tanke dør med hvert et Minde,
 Og dybt i Almagt, reven bort fra Alt,
 Igjen afmægtig hun tilbage faldt.

Hun slumred ind — og lang Tid laa hun stille;
 Men atter vaagned hun, thi Livets Kilde
 Var ikke standset end i hendes Bryst.
 Den svundne Verden med dens Qval og Lyst
 Besøgte hende atter — atter næred
 Hun sine Tanker med en Sorg, der tæred
 Lig Ormen Dag og Nat paa Livets Rod.
 Snart brændte høit i Flammer hendes Blod,
 Snart gød sig Dødens Iis i hendes Aarer,
 Snart laa hun rolig, smeltet hen i Taarer,
 Snart stormed i Fortvivlelse hun om
 Og fyldte med sin Jamren Hulens Rum,
 Naar frem paany for hendes Blik sig stilled
 Marcellus i det blodigknuste Billed,
 Indtil hun atter, udtømt ved sin Klage,
 Sank paa sit Leie ubevidst tilbage.
 Saa hengled Dagene — af eens Natur
 Var Dag og Nat; thi Verdenssolens Uhr,
 Der maaler Tidens Flugt med gylden Viser
 Og evig i sin Opgang Lysen priser,
 Det saae hun ei, saalidt som Farvens Spil,
 Hvis rige Straalekrands ei her var til.
 Den hele Verdens Glands hun nu kun kjendte
 Af Skinnet, som en døsig Lampe sendte;
 Den hele Kraft af Livet nu sig bød
 For hende frem kun i et skumlet Brød;
 Den sidste Røst af Livets tusind Stemmer
 Nu i sit eget Suk hun kun fornemmer.
 Alt savned hun, hvad Verden ellers fik
 Til Lindring i sin Nød; det varme Blik
 Fra et deeltagende og trofast Hjerter;
 Det Trostens Ord, der vejer op mod Smerte;
 Den amme Haand, den stille Ven, som tager
 Den halve Byrdes Vægt og dog ei klager.
 Hun var alene — dybt i Gravens Skjød:
 Eensom ved Hjerterets Nag, ved Haabets Død,

Ved Livets Fryd og Qval sig at erindre;
 Hun bar en svunden Verden i sit Indre,
 Hun mærked endnu Følelsernes Strøm
 Bevæge sig i Mindets rige Drøm,
 Og alle Fortidstanker Liv forlenc;
 Men dog hun eensom var — hun var alene.

Saa hengled Dagene — og Planten lig,
 Nys frisk og svulmende og farverlig,
 Der visner hen, berøvet Lys og Varme,
 Saa visned i sin kolde Grav den Arme.
 Den rige Barm, den ungdomsfriske Kind,
 Svandt under Suk og Taarer langsomt ind;
 Det sorte Øje med dets dunkle Flamme
 Forstørret fremsteg af sin hule Ramme;
 Det ranke, det ungdommelige Liv
 Sank bøiet sammen som et krummet Siv.
 Men med den legemlige Kraft hentæret
 Var og det bittere Nag, af Smerten næret;
 Og Skibet lig, naar over Havets Speil
 Det glider ind i Havn med slappe Seil,
 Saa hengled Fulvias de sidste Dage:
 Hun saac mod Døden frem — ei meer tilbage.

Og Døden nærmed sig — den Næring, som
 Var hende tildeelt ved den strenge Dom,
 Var alt fortæret, og i Lampens Lue
 De sidste Draaber Olie var at skue,
 Det var den stille Midnatstime, da
 Sit Bad i Dybet Luna kommer fra,
 Og Jupiter og Venus begge stige
 I Straaler ned fra deres skjulte Rige;
 Da Begge aabne Menneskenes Bryst
 For Ærens og for Kjærlighedens Lyst,
 Og fængsle hver en Sjæl, hvis Kraft ei sover,
 Og fryde hvert et Blik al Jorden over —
 Men u n d e r Jorden Vestalinden laa;
 Taus fra sit Leie hen for sig hun søae,
 Og ingen Smertenstræk sig mere blande
 I Dødens dunkle Skrift paa hendes Pande.
 Et Udtryk fromt og mildt sig viste kun
 I Minespillet om den blege Mund,
 Og en forklaret Aand, som Trøst erfared,
 I Øiets Taareglæds sig aabenbared.
 Hver Kamp var endt — thi Freden trykked nys
 Paa hendes Læber sit Forsoningskys,

Og mens endnu hun blidelig saaes smile,
 Paa hendes Lemmer sank den dybe Hvile.
 Saadan hun laa, i al sin bittere Nød
 Et yndigt Bytte før den nære Død,
 En Blomst, af Stormen kastet ned i Støvet,
 Men, om end brudt, dog ei sin Duft berøvet.
 Vel spæled sig endnu i Tankens Strøm
 Et Billede af Livets mørke Dram,
 Men hendes Hænder, som til Bøn sig folde,
 Saa fast i Døden dog paa Trøsten holde.
 Hun bad til Vesta: O Gudinde! du,
 Som i min sidste Nød mig skuer nu,
 O Herlige, forbarm dig! Lad mig ende,
 Mens jeg endnu seer denne Lampe brænde.
 Lad mig i Lyset døe! Lad Sjæl og Sands,
 Til Alt formørkes, qvæges ved din Glands!
 Og som jeg selv dig saae i Aftenrøden,
 Lad mig dit Billed see endnu i Døden!

Og hendes Bøn blev opfyldt. Lampens Skin
 Husvaled til det Sidste hendes Sind,
 Ja mere høit end før dens Lue brændte
 Da Fulvia sit Afskedsblik den sendte.
 Dens Flamme blavred med urolig Hast
 Da hendes drømmesløerte Øie brast;
 Den kasted end sin Glands paa hendes Billed,
 Da Dødens Suk om hendes Læbe spilled;
 Da blussede den op og klared brat
 Om Fulvias Leie Gravens dybe Nat,
 Og gjengav hendes Træk med dobbelt Styrke --
 Da gik den ud — og Alt omkring blev Mørke.